

BARBARA ZMUŠKOVÁ

ZIVOT V KOČCE

ČARODEJNICKÝ SÚD NEMÔŽEŠ VYHRAŤ.
BUĎ SA UTOPIŠ, ALEBO ŤA UPÁCIA.

Život v Kocke

BARBARA ZMUŠKOVÁ

Život v Kocke

slovaart

Copyright © Barbara Zmušková 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6090-5

Lucii, ktorá mi prezradila záver.

POTOM

Chcem, aby si sa odsťahovala

Voda. Nad ňou, pod ňou, v nej. Slabé zábery proti sile oceánu. Bezmocnosť rúk, ktoré telo nedokážu dostať do bezpečia.

A potom prvý náznak svetla. Mamina tvár. Úľava. A vzápätí nový strach.

Zvráštené obočie, otvorené ústa a veta: „Chcem, aby si sa odsťahovala.“

Vierke chvíľu trvalo, kým tie slová pochopila. Myšlienkami bola niekde inde.

„Čo?“ spýtala sa.

Mama k nej bola otočená chrbtom a umývala riad. Vierka si odrazu nevedela spomenúť, ako sa sem dostala. Zišla sem po schodoch? Bola predtým v práci?

„Nechcem, aby si tu viac bývala.“

Cinkanie pohárov bolo stále hlasnejšie a hlasnejšie. Hlas jej mamy silnel tiež. Keď skončila, zostala stáť pri umývadle s prekríženými rukami.

Vierka zvládla dodať len jedno slovo: „Prečo?“

Jej mama sa zasmiala. „Nemôžem ťa živiť navždy. Nebudem. Nielenže nepracuješ, ale ani nič nerobíš. Cez deň spíš a v noci chodíš robiť bohviečo...“

„Bohviečo? Pracujem.“

„To nie je práca. Za prácu človek dostáva peniaze. A za tie platí elektrinu a kupuje jedlo. Ktoré potom niekto musí uvariť. Ale to teba nezaujíma.“

Vierka sa dívala do misky, do ktorej si iba pred chvíľou naložila zvyšky včerajšej večere. Rezance so sladkokyslou omáčkou sa v nej stihli premeniť na červíky. Odhodlala sa dvihnúť pohľad a zavadila o maminu tvár. Vyzerala, akoby sa nerozprávala so svojou dcérou, ale s nejakým hlúpym a škaredým hmyzom.

„Chcela som ísť na výšku...“ začala.

„A prečo to neurobiš?“ skočila jej do reči mama.

Vierka pre ňu však odpoveď nemala. Myšlienka, že by mala ísť na vysokú školu, jej pripadala rovnako nereálna ako letieť do vesmíru. Niekedy v minulom živote bola prijatá na právo, ale to bolo dávno preč. Musela by začať od nuly. Na strednej ich všetci strašili, že ak nepôjdu na výšku hneď, zabudnú sa učiť a tá šanca im navždy ujde.

Nemala ani ako odhadnúť, koľko toho jej mama vedela. Nikdy sa Vierky nespýtala, čo sa vtedy stalo. Prečo nevstáva z postele. Prečo neje.

Musela si teda vytvoriť vlastné odpovede. Pravdepodobne videla všetky tie príspevky v slabo moderovanej skupine *Dedinčania z Podhradnej*. Len za prvé tri mesiace ich tam bolo viac ako sto. Bežne sa toho v najväčšej slovenskej dedine, ktorá ešte technicky nebola mestom, nedialo veľa. Toto však bolo aj na titulke *Nového času*.

Ani jej mama nebola imúnna voči kolektívnej nenávisti, ktorú v ľuďoch vzbudzovala Vierka Boleslavová.

„Necítim sa na to,“ povedala, pretože pravdu zo seba nedokázala vysúkať bez toho, aby sa jej roztriasol hlas.

„Necíti sa na to...“ vyprskla jej mama. Rezance v miske sa premenili na Vierkine vnútornosti.

„Vieš, na čo všetko som sa ja v živote necítila?“ pokračovala, s hánkami bielymi od stískania umývadla. „A poviem ti, na čo sa necítim teraz. Necítim sa na to živiť ťa do štyridsiatky, platiť za teba všetky účty a tváriť sa, aké je to normálne. Urobila som všetko, čo som mala. Viac odo mňa nikto chcieť nemôže.“

Vierke začalo hučať v ušiach. Nechcela to počúvať. Nechcela, aby sa to dialo. Mala zase päť rokov. Chcela sa hodiť o zem k maminým nohám a rozplakať sa.

„Netvár sa tak ublížene,“ sykla jej mama. „Nechápem, ako sa ešte zvládaš hrať na obeť.“

A vtedy to Vierka pochopila. Áno, v domácnosti nepomáhala. Neprispiievala do rodinného rozpočtu. Ale o to nešlo. Nič z toho by predsa nerobila, ani keby bola na výške. Na jej náhle vyhodenie z domu teda musel byť iný dôvod.

Nemá sa hrať na obeť, pretože ňou nebola. Bola páchatelkou. A rodičia by sa mali starať o svoje deti. Ale všetko, čo sa má robiť, musí mať nejaké „ale“. A to, čo urobila Vierka, bolo tým najväčším „ale“ na svete.

Prehltla guču v hrdle. Nastal čas splniť maminu žiadosť a odísť z domu. Pri dreze stála mama, misku teda vzala umyť do kúpeľne. Zvyšky jedla spláchla do záchoda a miesto saponátu použila tekuté mydlo na ruky s vôňou ruží. Potom sa zadívala na svoj odraz v zrkadle.

Vyzerala dosť ublížene, to musela mame uznať. Ale nie sympaticky. Do očí sa jej začali drať slzy, čo celý dojem ešte zhoršovalo. Prudko si zaťala nechty do dlaní a bolesť v jej očiach vystriedala prázdnota. Lepšie.

Aj ona sa v štyridsiatke videla na tom istom mieste. V rodičovskom dome, navždy visiac na maminom krku. Dve staré ženy pod jednou strechou, až kým jedna po druhej nezomrú.

Nikdy jej nenapadlo, že by to jej mama mohla odmietnuť. Nebrala ju ako postavu v celej tejto dráme. Bola to jej mama. Nemohla ňou prestať byť.

„Aj ja chcem, aby si sa odsťahovala,“ povedala svojmu odrazu. Zopakoval jej to, ale neuhol.

Bola to chyba v úsudku. Jej mama na výber mala.

V kuchyni položila misku vedľa čerstvo umytých pohárov s pohľadom pevne prikovaným k zemi. Vyšla po schodoch do svojej izby a ľahla si na posteľ tvárou nadol.

Vážila milión kíl. Jej posteľ to nevydržala, prehla sa a prerazila dno. Dopadla na spodné poschodie a padala ďalej, cez základy domu, cez hlinu. Na jazyku cítila jej chuť. Spadla do horúcej lávy a tam zostala.

Ako sa to mohlo stať? Už bola na úplnom dne. Prišla o kamarátov, o budúcnosť, o seba. Už ležala na zemi. A teraz mama spod nej vytrhla aj tú.

Opäť sa všetko zmenilo len za niekoľko minút. Istota, s ktorou sa zobudila v to ráno, jej teraz prišla detinská.

Taka chladnokrbnosť to si naozaj nezasluzil mohla sa s nim rozist dobre nic by som nepovedal preco musel vihasnut mladý živoz

Chladnokrbnosť. Zvláštny preklep jedného z *Dedinčanov* z *Podhradnej*. Vypálil sa jej do pamäti a občas jej nedovolil zaspať.

Mala sa vôbec ako brániť? Sama nevedela, čo sa vlastne stalo. Jej spomienky boli zahmlené, pomotané. Najlepšie si z toho všetkého pamätala, aký desivo horúci bol ten august.

V takomto teple sa nedá žiť, hovorieval Oliver celé to leto. Ale nebolo to teplo, čo ho nakoniec zabilo.

Bola to ona.

Nie doma

V Kocke mala byť až o hodinu, ale zdalo sa jej nevhodné zostávať v tomto dome. Vyhodili ju. Nastal čas pobrať sa preč.

Klesla teda na všetky štyri a spod postele vytiahla kufor. Nebol veľký, no ani sa doň nechystala dávať veľa vecí.

Otvorila skriňu a všetko oblečenie hodila do kufra. Stále však bol naplnený len spolovice. Zase teda všetko vybrala a premiestnila do svojej niekdajšej školskej tašky.

Bolo to smiešne. Zasmiala sa, aby vyskúšala, čo to urobí. Nič.

Obzrela sa po izbe, no bolo jej jasné, že do ruksaka už nič nepribudne. Prehodila si ho teda cez plecia a znovu zišla dolu.

So zadržaným dychom sa pripravila na posledné stretnutie. Kuchyňa bola prázdna. Chvíľu zostala stáť pri schodoch, pozerajúc na dvere matkovej pracovne. Premýšľala, či má zaklopať. Dať jej vedieť, že odchádza.

Mama sa tam však nezatvorila náhodou. Ani ju náhodou nevyhodila z domu.

Obula si teda tenisky a prezrela si svoj rodný dom. Potom si uvedomila, že mama asi počúva a čaká, kým za sebou zabuchne dvere. Nemala by zdržovať. Stisla kľučku, vykročila a zabuchla.

Chvíľku stála a žmúрила do slnka. Zvyčajne nevychádzala z domu takto skoro. Aj touto cestou bude kráčať poslednýkrát.

Podhradná mala deväťtisíc obyvateľov, jeden bankomat a žiaden hrad. Ležala na južnej nížine a v lete sa prehrievala, akoby ju prikrývala sklenená kupola. Vierka musela cestou do Kocky prejsť prakticky cez celú dedinu. Netrvalo jej to však dlhšie než dvadsať minút.

To miesto bolo primálne na to, aby sa v ňom dal prežiť celý život. Ľudia ho z nudy začali skúmať pod drobnohľadom a všímať si veci, ktoré by vo väčšom meste prehliadli. Cítili, keď bol asfalt v horúčave poddajnejší, a všimli si, keď priechod pre chodcov namaľovali o päť centimetrov doľava.

Pri takom priblížení mohol zvyšok sveta prestať existovať.

Ulice boli plné žien medzi dvadsiatkou a tridsiatkou v tielkach s pestrofarebnými nápismi. Sedeli na lavičkách na pešej zóne, rozprávali sa, pozorovali svoje deti alebo ich nesústreďene kolísali v kočíkoch.

Zvyčajne chodila cez mesto, keď už mamičky odišli variť večeru a vítať mužov. Vtedy ich nahradili mladí. Popíjali ovocné pivo a púšťali hudbu z reproduktorov položených na odpadkových košoch.

Vierka pozorovala dedinu a snažila sa, aby jej pohľad nepätövala. Chodila so sklonenou hlavou, kráčala rýchlo a nikomu sa nepozerala do tváre.

Tesne pred rohom, za ktorým sa nachádzala Kocka, ju zrazu pochytil strach, že tam budova nebude stáť. Bola to nerozumná predstava, ale videla ju jasne ako fotografiu. Zahne doprava, prejde k hrdzavejúcej bráne a za ňou nenájde nič. Na zubato pokosenom trávniku nebude stáť žiadny dom. Štvorcová parcela na zemi, kde kedysi stála, bude zarastená rovnako ako všetko naokolo.

Vierka už zažila aj nemysliteľné.

Prešla tých niekoľko metrov a ulávilo sa jej, keď Kocku našla presne tam, kde ju ráno nechala.

Mohla si na tom byť aj horšie, pomyslela si. Aj tak už väčšinu dňa tráviš v ubytovni pre bezdomovcov.

Vchodové dvere do Kocky boli také schátrané, že by ich otvorila aj prudším potiahnutím. Použila však kľúče, pretože

jej nový domov nepotreboval ďalšiu vec na opravu. Pri vstupe odhrnula biely koráľkový záves visiaci zo zárubne.

Rozdiel medzi jej domom a Kockou bol znateľný. Steny Kocky boli neomietnuté a kde-tu posprejované. Doma mali klimatizáciu, v Kocke boli namiesto závesov na oknách staré koberce.

Nie doma, opravila sa v duchu.

Jedna vec bola chodiť sem každý večer. Nemať sa ráno kam vrátiť však bola vec celkom odlišná. Nebol to totiž naozaj jej domov. Nemohla si ho uviesť v občianskom. Nemohla si sem nikoho pozvať. Bol to domov iných ľudí a ničí zároveň.

V hrdle sa jej začala tvoriť guča. To bol signál, že si musí zamestnať myseľ. Ak by pocitom nechala voľný priebeh, mohlo by to dopadnúť všelijako.

V Kocke našťastie o prácu núdza nebola. Teraz bolo napríklad treba dať opraviť. Prešla do kúpeľne, kde si jednotlivé spotrebiče navzájom zasahovali do osobného priestoru a vytvárali jeden hrdzavý, prepletený mechanizmus. Špinavé obliečky už pozbierali predchádzajúci večer. Pustila sa teda vkladať bielizeň do práčky dvakrát väčšej, než mali doma.

Nie doma, pripomenula si.

Keď zapla práčku, pustila sa do drhnutia umývadiel, ktorým to tiež nikdy nezaškodilo. Zhlboka pritom dýchala a snažila sa na nič nemyslieť. Nefungovalo to dokonale, ale trochu to pomohlo. Guča sa v hrdle pomaly rozpustila a s ňou aj hrozba záchvatu plaču.

Keď bolo aj posledné umývadlo čisté, alebo aspoň také umyté, ako sa dalo, začula v zámke štrngot kľúčov.

„Ešte raz sa tu zamotám a urobím z vás košáľkový záves,“ hromžil chlapčenský hlas.

Vierka sa ešte raz zhlboka nadýchla a odkašľala si.

„Ahoj!“ zvolala na skúšku. Jej hlas znel pomerne vyrovnané, takže šla Lajterovi naproti.

„Prečo sa nesmeješ?“ spýtal sa jej, hneď ako vykukla z dverí. Vážnu tvár mal červenú od horúčavy, čierne tielko sa mu lepilo na spotené telo.

„Na čom?“

„Na mojom skvelom vtipe?“ spýtal sa Lajter a ukázal na koráľkový záves. „Povedal som, že z nich urobím košáľkový záves. Lebo to budú koráľky z koši.“

Vierka sa pousmiala. „Tak tri body z desiatich,“ povedala a úsmev preňho ešte rozšírila, „ale keďže vtipkujes so závesom, možno by som ťa nemala súdiť.“

Lajter teatrálné prevrátil oči. „Záves mlčí a mlčanie je zlato, takže medaila pre Slovensko. Ale tušil som, že tu nie som sám,“ povedal a ukázal na jej topánky odložené na policičke. „Čo tu robíš tak skoro?“ spýtal sa, teraz už vážne.

Vierka cítila, ako sa jej inštinktívne zaťali päste a nechty sa opierajú o mäso dlaní, ale zatiaľ ich nezaborila. Lajter sa na jej dlane zadíval, hneď ako to urobila, preto prsty zase vystrela.

„Mama ma vyhodila z domu. Teraz sme na tom rovnako.“

Vierka sa chystala urobiť to isté, čo Lajter v ten upršaný februárový večer, keď sa zjavil na prahu Kocky premočený do nitky, s očnými linkami roztečenými po lícach.

Nepremýšľala veľmi nad tým, ako to urobí. O pár hodín príde Roman, majiteľ a prevádzkovateľ Kocky, a jednoducho sa ho spýta. On buď povie áno, alebo nie. Nad tým, čo by sa stalo, ak by povedal nie, sa nechystala uvažovať.

Mala pocit, že sa podvedome pripravovala na túto konverzáciu celý rok. Možno predsa kdesi vnútri tušila, že sa to inak skončiť nemôže.

Lajter sa zatváril ustarostene. Otvoril dvere do svojej izby a mávol dnu.

„*Mi casa es su casa,*“ povedal a Vierka ho nasledovala. Sadla si na biely koberec a poobzerala sa vôkol.

Izba bola malá, zmestil sa do nej len rozkladací gauč, šatník a malý stolík so zrkadlom. Do zvyšku Kocky sa však vôbec nehodila. Ak by niekoho na opačnom konci sveta teleportovali do tejto izby, asi by neuhádol, že je v ubytovni pre bezdomovcov. Na stenách bol nový náter a viseli na nich veľké čiernobiele fotografie starých filmových hviezd. Na dlážke sa rozprestierala umelá kožušina a obliečka na prikrývke mala rovnaký vzor ako tá na vankúšoch.

Lajter si z rodičovského domu vzal všetko, čo uniesol.

„Prečo to urobila?“ spýtal sa, kým si do plastového košíka vkladal fľaštičky, ktoré sa chystal použiť v sprche. „Prečo ťa vyhodila?“

Vierka sa snažila spomenúť na mamine slová čo najpresnejšie.

„Lebo ma nechce živiť, keď nepracujem ani neštudujem.“

To, že sa nemá hrať na obeť, mu nezopakovala. O zlých veciach sa dalo hovoriť, ale o tých najhorších nie.

Lajter prikývol. „Nie je možné, že sa ťa len snaží nakopnúť späť do normálneho života?“

Vierka pokrčila plecami. „Znela nahnevane.“

Lajter sa stále prehrabával fľaštičkami, ale Vierka tušila, že už našiel všetko, čo potreboval.

„V poličke v rohu sú uteráky, ktoré som potiahol rodičom,“ prehovoril nakoniec, ukazujúc na drevotriekovú latku držiacu na dvoch klincoch. „Ale teda, nie sme na tom rovnako,“ dodal, „ja som z domu odišiel sám.“

Vierka prikývla. Chvíľu vyzeral, že sa chystá ešte niečo povedať, ale nakoniec sa len otočil a odišiel sa osprchovať.

Z kúpeľne sa ozvalo jedno z cédečiek *Now That's What I Call Music!*, ktoré vyhrabal z komory s darovanými vecami. Za posledné tri mesiace sa jej značne rozšírili znalosti o hitoch deväťdesiatych rokov.

Chvíľku ešte sedela na koberci a potom sa presunula do kuchyne. Nerobilo jej dobre len tak posedávať.

Začala teda s prípravou večere. Dnes sa mala podávať gulášová polievka. Tú mávali často. Bolo dobré, ak mohli do jedla dostať čo najviac zemiakov, a ideálne ho podávať s chlebom. Lacné a sýte. To boli ich ciele.

Už osprchovaný Lajter sa k nej pridal, keď došúpala zemiaky. Varenie im šlo od ruky, boli v tom už zohratí. Keď Lajter v Kocke začínal, nevedel pripraviť ani praženicu. Rýchlo sa však učil a bol šikovný. Vierka niekoľko jednoduchých jedál ovládala už predtým, ale nepovedala by o sebe, že vie variť. Teraz sa to naučila, lebo to bolo potrebné.

Prečo si vlastne nevarila doma? ozvalo sa jej v hlave. Nebola si zas až taká unavená. Vždy ti trvalo zaspať niekoľko hodín a nebol to príjemne strávený čas. Prečo si ho nemohla využiť produktívne?

Ale nie. Teba nezaujímá, že jedlo musí niekto kúpiť a že ho musí niekto uvariť. A to už zase nebol jej vlastný hlas.

Guláš dovarili práve vtedy, keď v zámke zaštrngali kľúče. Lajter sa pozrel na Vierku. „Mám odísť?“

Vierka sa chytila okraja kuchynskej linky.

„Nemusíš,“ hlesla.

„Čo máme nové, deti?“ spýtal sa Roman, keď vošiel do kuchyne. Vždy sa s nimi takto zvítal a zamieril priamo k hrncom, kde si nabral porciu do plechovej misky. Vierka počkala, kým si sadne za stôl, a potom si k nemu prisadla.

Slová z nej nevyšli hneď. Musela si ich niekoľkokrát v duchu nacvičiť, kým nabrala odvalu.

„Myslíš, že by som tu mohla bývať? Tak ako Lajter?“ dostala nakoniec zo seba.

Roman položil lyžicu na stôl s hlasným buchnutím. Náhly pohyb ju vyľakal, ale snažila sa to nedať najavo.

„Dopekla. Nevrav mi, že aj teba vyhodili z domu.“

Prikývla.

„Títo vaši rodičia. Prečo?“

Vierka sa nadýchla a snažila sa vymyslieť, kde začať.

Ani ostatní obyvatelia Kocky nemali len jeden dôvod, prečo boli bez domova. Najskôr ich vyhodili z práce, potom im vypovedali nájomnú zmluvu. Nasťahovali sa naspäť k rodičom, ktorí to po pár rokoch nevydržali. Potom z gauča na gauč. Niektorí obývali auto, kým im ho niekto neukradol. A ak mohli spávať každú noc v Kocke, boli skutočne bez domova?

Tá hranica bola buď nikde, alebo hocikde, kde si ju nakreslili. Vierka si vzdychla a pomyslela si, že aj keď sa zdá, že jej hranica je zakreslená v dnešku, pravdepodobne sa táha už od toho augusta.

„Rád by som znovu pripomenul, že mňa nikto z domu nevyhodil,“ vložil sa do rozhovoru Lajter.

Roman naňho zarezal. Bol o hlavu vyšší, potetovaný prakticky všade od krku až po päty a mal nepríjemný zvyk každú vetu intonovať ako urážku. Keď za ním šla prvýkrát – s otázkou, či by sa v Kocke nezišla dobrovoľnícka práca –, párkrát sa zakoktala od nervozity.

Rozhodla sa teda predostrieť mu len najpriamejší dôvod jej súčasnej situácie.

„Mame sa nepáči, že nechodím do školy a nikde nepracujem,“ odpovedala.

„A to, že tu drieš celé noci? Že pomáhaš ľuďom? To má úplne v paži, že robíš oveľa prospešnejšiu prácu, než keby

si sedela za pokladnicou v Lidli?“ Roman už zase kričal, ale bolo iba málo konverzácií, v ktorých nekričal. Lajter ho na to zvykol upozorňovať, ale teraz to nechal tak.

Neboli to otázky, na ktoré by mala Vierka odpoveď. Zostala teda ticho.

Roman zodvihol lyžicu a pokračoval v jedení.

„Jasné, že tu môžeš zostať,“ povedal miske s gulášom. „Vlastnú izbu pre teba nemám, budeš musieť spať s Lajterom na gauči. S tým asi nebudeš mať problém, keďže je teplejší ako radiátor.“

Lajter naňho okato žmurkol a kútiky Romanových úst sa takmer neviditeľne dvihli.

Vierka teda nabrala misku sebe aj Lajterovi, a keď všetci traja dojedli, bol čas privítať návštevníkov. Roman šiel k dverám a oni dvaja zaujali svoje miesta pri hrncoch s polievkou.

„Budem rád, ak spolu strávime viac času,“ povedal Lajter zrazu. Nedíval sa na ňu, ale neurčito do ich okien zatiahnutých kobercami. „Ale dostať sa do horšej životnej situácie ako chlapec z dediny, ktorý nosí rúž na verejnosti, to sa môže prihodiť len tebe.“

Vierka sa chabo zasmiala.

Kocka

Ako prvý prišiel Pekár, ktorý v plátennom vrecku vždy nosil niekoľko rožkov. Do Kocky začal chodiť iba niekoľko týždňov pred Lajterovým príchodom. Mal na sebe ľanové oblečenie, polodlhé vlnité vlasy nosil rozpustené a v strede ich rozdeľovala cestička.

„Ježiš...“ vzdychol si Lajter, keď ho sledoval, ako do vrecka vkladá niekoľko Biblií, ktoré sa mu nepodarilo cez deň rozdať na železničnej stanici.

„Presne ten,“ odpovedal Pekár a Lajter prevrátil oči.

Po ňom prišli Žofka s Luckou, jediné ženy navštevujúce Kocku. O Žofke kolovalo, že zabila svojho manžela. Údajne to urobila preto, aby mohla žiť s Luckou, jej tichou kamarátkou, s ktorou dni trávili na autobusovej zastávke pred zavretou budovou plavárne. Nikdy neprišli jedna bez druhej a málokedy sa zapájali do rozhovoru s niekým iným. Vierka ich však nikdy nevidela ani držať sa za ruky, takže predpokladala, že je to len ďalšia klebeta, vďaka ktorej sa na ne nemuseli pozeráť ako na ľudí.

Potom sa návštevníci začali valiť rýchlejšie, vo väčších skupinkách. Väčšina z nich prišla iba na večeru a prespať sa nechystala.

Pravidlá Kocky boli jednoduché: Roman nikomu nemerl hladinu alkoholu v krvi, ale dnu nestrpel žiadne fľaše. Iba málokto sa s ním o tom ešte pokúšal hádať alebo niečo prepašovať. A tak si väčšina z nich prišla iba po misku s jedlom a na večer sa pobrali do menej pohodlných, no slobodnejších nocľahov.

Vierka nabrala guláš Krpcovi, jednému z najstarších obyvateľov Kocky. Podala mu misku a on si ju vzal bez toho, aby sa na ňu pozrel.

Životy v Kocke boli rôznorodé. Niektorí pracovali, ale exekútori im z výplaty vzali toľko, že im už nevyšlo na nájom. Niektorí žobrali na vlakovej stanici. Iní spali na matracoch v lesoch pri rieke. Tie im z času na čas polícia vyhádzala na smetisko, len aby tých niekoľko kilometrov prešli a vzali si ich naspäť.

Roman ich nikdy nesúdil, nech žili akokoľvek. A tých, pre ktorých v lete nebola Kocka dosť dobrá, v zime prichýlil bez otázok.

Ľudia zaplnili všetky stoličky v jedálni a chodili si po porcie, až kým z guláša nič nezostalo. Potom sa väčšina z nich zodvihla a odišla.

Zvyšok osadenstva, ktorý zostával na noc, sa presunul do obývačky. Dnes tu bola iba klasická letná zostava. Krpec, ktorý bol ešte vyšší než Roman a do šírky ho bolo tiež požehnané, zabral celý gauč a pustil sa do lúskania tekvicových semiačok. Cez hustú bradu sa mu nedali rozoznať črty tváre.

Televízor chytal iba RTVS, ale bol doň zapojený lacný DVD prehrávač a vedľa neho škatuľa napálených filmov. Púšťali ich dookola, na čo sa nikto nestážoval. Dnešný program boli *Bezsen- né noci v Seattli*. Vierka už dialógy poznala naspamäť, Pekár však zakaždým sledoval tak dychtivo, akoby videl televízor prvýkrát.

Žofka s Luckou hrali faraóna s toľkokrát obliatymi kartami, že sa na nich takmer nedali rozoznať znaky. Miesto toho sa orientovali podľa škvŕn. Karta s fľakom od červeného vína v tvare písmena V bola piková sedma. Tá počarbaná centrofixkou bol zelený kráľ.

Roman sa rozlúčil s Vierkou prisilným potľapkaním po pleci a odišiel. Odkedy prichýlil Lajtera, už v Kocke nespával.

Oni dvaja zostali v kuchyni umývať hŕbu riadu, ktorá ostala po večeri. Rozprávali sa o poslednom Lajterovom poste na instagrame, ktorému sa darilo viac než zvyčajne, a o firme, ktorá mu ponúkla možnosť propagovať ich predražené slnečné okuliare.

Lajter si priniesol laptop a pustil sa do editovania svojho posledného videa. Bol to návod na prirodzene vyzerajúce gélové nechty. Vierka ho pozorovala a pomedzi to mu hovorila svoj názor. Lajter už pochopil, že keď ju počúvne, video bude

úspešnejšie. Vedela lepšie než on, ktoré časti jeho osobnosti sa budú ľuďom páčiť.

Napriek menej než ideálnym podmienkam sa kvalita Lajterovho obsahu za jeho pobyt v Kocke výrazne zlepšila. Šikovne pracoval s dekoráciami a osvetlením, navyše mal teraz oveľa viac času, keď sa nemusel venovať učeniu a „hejterom“. Tým myslel svojich rodičov.

Keď prišiel, niekoľko chlapov v Kocke malo hnusné poznámky, Roman ich však veľmi rýchlo umlčal.

„Ak vám vadí trocha rúžu na chlapcovi, môžete spať v grcákach na stanici,“ povedal im a tým sa to skončilo. Lajter si to chcel dať vytetovať, ale Vierka ho od toho odhovorila.

Keď sa skončil film, vymenili sa dva turnusy v kúpeľni – najskôr Žofka s Luckou a potom muži. Pomaly sa všetci poberali do spálne, ktorá bola oddelená od obývačky, ale bez dverí. Vierka a Lajter mali vymenený denný režim tak, aby zostali cez noc hore.

Lajter pokračoval v upravovaní videa a Vierka sa rozhodla pripraviť jedálny lístok na budúci týždeň. To vždy zahŕňalo preskúmať všetky zľavové letáky obchodných reťazcov, aby skresali výdavky na minimum. S prestávkami na pomoc Lajterovi jej to zabralo zvyšok noci.

Keď sa o šiestej ráno vrátil Roman s budíčkom, práve končila. Pri odchode jej Krpec povedal, že mu guláš vôbec nechutil. V Leopoldove údajne varili oveľa lepšie.

Pre Vierku s Lajterom bol pomaly čas ísť spať. Uvedomila si, že si z domu nevzala zubnú kefku. Premýšľala, že by zašla do mesta kúpiť si novú, ale potom si spomenula, že si doma nechala aj peňaženku. V Kocke ju nepotrebovala, nakupovať chodievala s obálkou, ktorú im Roman vždy v pondelok ráno nechal vo svojej kancelárii.